وابو محجن يقول ادفنونی تحته ان اتانی الموت عاجل
کم البنا قد مد کفا ندیا صبر العیش احمرا فی المناول
نقط الطل فوقه او صحته عند توقیعها وها هو عاطل
ما تبدا التابعین ولکن حرفه وصحفه الافاضل
فرابنا للترک فیه اسم عین بفتور الاجفان جات تغازل
ان تذکر حرف الکل ابدی کرما والندا من الکف هاطل
او تونثه یقبل الهنا فی الحال ومن بعد ذا یری وهو حامل
ویقول شطره لمن عاینه مه لکهم بالعیش عندی حاصل
هو حلو وفیه مرک یبدو وعند تحریف عکسه المماثل
وبلا اول یری فعل امر واطلب الفعل منه فالامر حاصل
وهو خشب مسندات ولکن حاز بجلا یبدو ورقیق الغلایل
ومن العجز جسمه الغض یدمی وتراه من بعد ذا وهو ذابل
واذا ما فرطت فیه تراه لم یحل عنک وهی نعم الخصایل
ذو بیاض وحمرة ولالی فرحا من راح سرت فی المفاصل
فتراه یوما عقود بلحش نظمت سلکها بغیر انامل
وتراه یبدو عقود جمان ما لها غیر ثغر حبی مماثل
وتراه طورا سلافة راح ولدر الحباب فیها حواصل
وعلی عوده یغنی علینا اعجمی به تصیح البلابل
لک منه فواکه وشراب کل عصر الیک بلقاه واصل
وحلاوته بها کل قلب کسروه والقلب للکسر کامل
وصله فی مصر قلیل ولکن هو بالشام لا یزال مواصل
وتراه بذات عرق مقیما فی نعیم وظله غیر زایل
واذا قلت فی المخیم بالغور رابناک فیه اصدق قایل
ولقد جانا بحث لطیف عند تصحیفه لمن هو هازل
کیف لا والکتاب عن جنبیه قد اتی مخبرا تسلک الفضایل
تنفکه من حله فی قطوف دانیات لکل ات وراحل
وانا تحت ظله فهو لغز ظله ظاهر علی کل قایل

ثم دم للالغاز فی الحل والعقد عینا اذا اتی اللغز سایل
قلت ومما الحقوه بالالغاز ما حکی عن ولاة الطوف ببغداد ان بعضهم جاوا
الیه بغلامین غلب علیهما السکر فقال لاحدهما من ابوک فقال
انا ابن الذی لا ینزل الدهر قدره وان نزلت یوما فسوف تعود
تری الناس افواجا علی ضوء ناره فمنهم قیام حولها وقعود
فاطلقه وعظم فی عینه وقال هذا ابوه من بیت کبیر
وقال للاخر من ابوک فقال
انا ابن من دانت الرقاب له ما بین مخزومها وهاشمها
تاتی الیه الوفود خاضعة یاخذ من مالها ومن دمها
فقال الوالی ما اشک ان هذا کان ابوه ملکا شجاعا فامر باطلاقه فلما
انصرفا کان بالمجلس رجل نبیه فقال للوالی الشاب الاول کان ابوه فوالا والثانی
کان ابوه حجاما فاعجب الوالی منهما ذلک فقال
کن ابن من شیت واکتسب ادبا یغنیک مضمونه عن النسب
ان الفتی من یقول ها انا ذا لیس الفتی من یقول کان ابی
وبیت الشیخ صفی الدین الحلی فی بدیعیته علی الالغاز قوله
حران ینفع حر الکرب غلته حتی اذا ضمه برد المقیل ظمی
الشیخ صفی الدین الغز هنا فی السیف فانه یروی فی حر الکرب بالدما واذا دخل
القراب الذی کنی به عن برد المقیل کان ظامیا والعمیان ما نظموا هذا النوع
فی بدیعیتهم وبیت الشیخ عز الدین الموصلی فی بدیعیته قوله
ان المنافق لغز قلته دغل وهو المعمی کمثل الارزه الرزم
قلت الشیخ عز الدین غفر الله له لم یات فی بیته بغیر الجناس المقلوب فی لغز
ودغل واما التعمیه بالارزه الرزم فما علمت ما المراد بها حتی نظرت فی شرحه
فوجدته قد قال الرزم الغایم والارزه شجرة الصنوبر فما ازددت فی التعمیه
غیر تعمیة والله اعلم وبیت بدیعیتی اقول فیه عن النبی صلی الله علیه وسلم یوم الکر
وکلما الغزوه حله لسن مذ طال تعقیبه اذری بفهمهم
قد تقدم وتقرر ان احسن التعمیه فی اللغز ما اسفر بعد الحل عن توریه بدیعه
فی بابها وهذا البیت ایضا بدیع فی هذا الباب فان اللغز فی الرمح والتوریه فی السن

Copyright © King Saud University

Created with PDFsharp 1.2.1269-g (www.pdfsharp.com)